

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. IX. Rosa aromatica, seu oratio, meditatio, contemplatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

§. IV.

Optima profecto pars Mariæ, indiget tamen ministerio Marthæ. Vis igitur manducare? labora. At qui (ais) Mariæ quies laboriosissima est. Fatemur. Nec illud tamen nescimus, tam serios Mariæ labores vix unquam bene continuari, nisi Marthæ officii misceantur. Elisabetha regii sanguinis ac fortunæ femina, effulsissime liberalitatis in egenos, & cui nihil dulcius quàm inter precandum pendere à cælo; ubi tamen proluxas orationes finierat, aut lanam carpere, aut telam texere, aut cerè aliud serii operis facere solebat, ne per otium & quietem ullum sibi tempus elaberetur; nullam arbitrata turpiorem simulque graviozem jacturam quàm temporis.

Temporis jactura est omnium turpissima.

Ita procius est: Temporis jactura omnium turpissima est, quæ per negligentiam venit: sed & gravissima est, nec eâ exitiosior alia ulla. O tempus! ò thesaurum non ultra reperiendum, ubi semel fuerit amissus! Fluit assidue, & nobis effluit, quod unum avarissimè habere deberemus, & nullâ merce aut pretio commutare. Illic otio, illic aleâ, illic conviviolo aut confabulatione rem omnem pretiosissimam perdimus: & quantum invale tudine ac somno? Deus bone, cùm recogitamus, undecim aut duodecim lustra fuimus, ex iis quinque aut sex tantum viximus, & quod viximus, ubi est?

Virgil. lib. 3. Georg. post initium.

Optima quaque dies miseris mortalibus avi

Prima fugit

subeunt morbi tristisq; senectus:

Et labor, & dura rapit inclementia mortis.

Infinita est temporis velocitas, quæ magis apparet respicientibus. Punctum est, quod vivimus, sed hoc punctum specie quadam longioris moræ dividimus, & Pueritiam, Adolescentiam, Juventutem, Senectutem facimus: sed heu! ubinam ista, & quàm in brevi sunt? Abierunt prima, dein alia atque alia, quæ tum denique computamus & damnum querimus, cùm abierunt. Ah incipiamus tandem æstimare tempus, & eo uti, cujus unius honesta avaritia est! Illius brevitatis, & nostra nobis fragilitas occurrat.

Idem lib. 3. Georg. serè medio.

Nam fugit interea, fugit irreparabile tempus.

Hoc quidquid datur, quàm optime impendamus, nec tunc incipiamus velle vivere, càm definendum est.

Virgil. l. 10. Æneid. med.

Stat sua cuique dies: breve & irreparabile tempus

Omnibus est vita.

Currit mortalibus ævum,

Nec nasci bis posse datur.

Præcipitant horæ, & nos inter hæc præcipitia lenti sumus, & plurima in futurum disponimus nunquam futura. Quanta vitæ pars elabitur nihil agentibus, quanta malè agentibus aut non sua! Quàm rari sunt, qui tempori pretium ponant, qui dies æstimant, qui omnes horas complectantur. Vigilandum est, & acri animo agendum; incitii rapimur, & nisi properamus, relinquimur. Meliora prætervolant, deteriora succedunt. Quid ergo cessamus nos ipsi concitare, ut velocitatem rapidissimæ rei possimus æquare? Cetera omnia aliena, tempus tantum nostrum est.

Tempus sine fructu effluere nõ sinendum.

Itaque toto hoc agamus animo, & ommissis quæ non sunt lucrando cælo, in rem unam laboremus, nec hanc temporis perniciosissimi celeritatem, quam retinere non possumus, sine fructu effluere sinamus. Quidquid temporis est, in censum nostrum redigatur. Usurpemus illud, & fruamur occasione, quamdiu capillata est. Dum nos juventutem cogitamus, senectus & morbi supra caput sunt. Sicut in imo vasis, quod grave ac turbidum est, subsidit: Ita in ætate nostrâ optimum est, quod primum aut primo proximum est; quod vita longius abit, hoc plus feceris relinquit. Ah colligamus horas, & servemus, imò & horarum particulas, nec amicos censeamus amicos illos, qui sunt fures temporis. Quodcum-

Ecclesi. 6. 9. vers. 10.

A que potest facere manus nostra, instanter operemur. Mâne labora: seminemus semen nostrum, & vesperi non cesserit manus nostra. Vide, mi Lector, quæ contra otium dilacerat Nicetas noster in utroque libro. Nam animus non est illic dicta hic repetere. Alia atque alia remedia suggerere & jucundum censemus, & utile.

ACTIONES
HOMINIS LABOREM AMANTIS,
OTIVM ODDIO PROSEQUENTIS.

1. Ne quid temporis, tædio laboris effluat, optimum est laborem variare: Jam legere, jam scribere, jam precari, jam memoriam, jam & corpus exercere: nullam omnino honestam occupationem refugere, quàm quæ agere, ne nihil agatur.
2. Otium ad eæ execrandum ducere, ut potius placeat supervacua labor, quàm nullus. Paulus Abbas id seipso exigebat, & ne momento temporis otiaretur, totam speluncam suam textis corbibus implevit: sed quia vendendi occasio non fuit, subiecto igne annuos labores concremavit, ut eosdem iterum ordiretur.
3. Sibi ipsi, quod modò diximus, quotidianam operis legem injungere, & identidem hortari: Comple opus tuum; perage laboris pensum; justa redde.
4. Ordinem sui laboris statuere, ut quilibet mensis hebdomas, dies, qualibet hora sciat assignatam sibi opus. Pulchrum est & utile, omnia tempore meriti, & nihil fortuito ac temere agere.
5. Id quod faciendum est, non oscitanter, non levi brachio, non prophanter aut raptim, non obiter aut cursim, non segnitè aut perfunctoriè, sed accuratè cum curâ & diligentia, omnibus viribus, summo studio, & quàm fieri potest exactissimè facere. Sat celeriter fit, quidquid satis bene fit.
6. Operis initio non nimium festinare, aut tumultuario agere, sed paulatim vires evocare, & agendo incallescere.
7. Somno quantum licet subtrahere: cùm superfluum somnus non solum indecens, sed & noxius sit. Sapientium judicio septem horarum spatium liberalis est mensura somni. Quod excedit, & superfluum est & damnosum, quantumcunque sit gratum.

CAPUT IX.

Rosa Aromatica, seu, Oratio, Meditatio, Contemplatio.

§. I

Hæc virtus Orationis, Meditationis, & Contemplationis in divinâ Virgine, ut Albertus Magnus loquitur, excellentissima fuit. Omnis illius vita, omnis operatio, fuit sedula precatio. Nam etiam si laboraret, Deum tamen inconnivis oculis observabat. Cor Virginis Deum assidue ardebat. Illud verecundia, sed & ac fortitudinis eximia specimen illusterrimum Juditha hoc ab oraculis divinis fert encomium: Judith in superioribus domus sue fecit sibi secretum cubiculum, in quo cum puellis suis clausa morabatur: & habens super lumbos fasciculum, jejunabat omnibus diebus vita sua.

Anna vaticiniis clara non discedebat de templo, jejuniis & obsecrationibus serviens die ac nocte. Romana virgo Cecilia divinum Evangelium semper pectori appressum gestabat, nec à precationibus unquam cessabat. Agnes Politiana virgo è cælo manna impetrat precando. Si in his feminis tantum precandi studium fuit, tanta facultas impetrandi, quid in hoc genere Mater Domini inter mulieres

mulieres benedicta non fecerit, quae animo magis erat in caelo, quam in terra corpore? Unde merito a patribus appellata est Altare Thymiamatis, in quo thura odorisque nobilissimi incendebantur. Hinc & beatus Ephrem, *Thuribulum aureum* Domini Matrem appellat, ob assiduum, quod in illa fuerat, precandi studium.

Potro discrimen ingens est inter Orationem, Meditationem, ac Contemplationem. Oratio vocalis ea dicitur, quae non animum tantum, sed & linguam occupat; quando scilicet animus & lingua velut gemini Legati Deo se sistant, & causam suam juncta opera perorant. Si namque mens absit, non est oratio, sed inanis locutio, & modularum psittaci carmen. Orationis verae medulla spiritus est. At verò Meditatio seu mentis oratio, ea dicitur, quae lingua silete cor evocat ad arcuam cum Deo colloquium. Secretius quid est Contemplatio: ad hanc enim meditatio via est. Contemplatio dicitur, qui collectis animi viribus & affectionibus divinae naturae quippiam cum admiratione mentis & delectatione studet cognoscere: cum vel potentiam Dei, vel bonitatem, vel sapientiam, vel charitatem ac largitatem, vel occulta Dei judicia, vel sanctissimam illius voluntatem, sumit penitissimè inspicenda. Contemplatio Patriarchas, Apostolos, Prophetas plurimum erudit. His Deus arcanissima patefecit: Noëno diluuium, Abrahamo Pentapolis subversionem, Josepho Aegyptiam famem, Hieremiam migrationem Iudaeorum & captivitatem, Danieli colosum Nabuchodonosoris admirabilem, Ezechieli longam diversorum eventuum seriem aperuit. Hoc confirmans Amos: *Non facies, inquit, Dominus Deus verbum, nisi revelaverit secretum suum ad servos suos Prophetas.* Enimverò differunt cogitatio, meditatio, & contemplatio. Cogitatio, quò vult, evagatur; sic laborare caret, sic & fructu. Meditatio investigat: haec uti laborem habet, sic & fructum. Contemplatio admiratur; sine labore est, sed non sine fructu. Hic Deus beatitudinis fons cognoscitur; & quod cognoscitur, hoc amatur; & quod amatur, hoc etiam desideratur; & obtinendo illi laboratur; pro quo autem tam studiosè laboratur, hoc tandem acquiritur & impetratur. *Bonus est, Dominus sperantibus in eum, anima querenti illum.* Contemplationis dulcedine inefcatus rex Hebraeus fidentissimè Deum alloquitur: *Tibi dixit cor meum, Exquisivit te facies mea, faciem tuam Domine requiram.*

Illustri Moysi exemplo rem magis in lucem damus. Cum cerneret Moyses, silvestrem rubum ardere, apud animum suum investigare cepit, quis rubum succendisset, & quam ob causam, quomodo arderet, nec tamen deureretur, quid denique hoc spectaculi portenderet. En Meditatio. At ubi admirabundus Moyses & attonitus caeleste hoc prodigium fixius intueri, & ad divinam potentiam intimis sensibus cepit obtupescere & affectu in Contemplatio: est enim haec mentis intuitus in rem propositam acriter defixus; quod ferè Angelorum est.

§. II.

Hæc mentis Oratio seu Contemplatio, seu Meditatio, illam oris ac linguae longè superat. Qui sic precatur, in cubiculum suum intrat, & clauso ostio Patrem suum orat in abscondito. De hoc tali vaticinatus Hieremias: *Sedebit solitarius, inquit, & tacabit, quia levavit se supra se.* Hæc una ratio est jungendæ cum Deo arcanissima familiaritatis. Siquidem meditaturus, quidquid bonarum cogitationum ac desideriorum domi habet, huc convocat, & Abrahami verbis: *Venite, ait, ascendamus in montem, ubi Dominus videt.* Negotiis porro ac curis, & volaticis cogitationibus ferio imperans: *Expectate me hic, ait, donec ad vos revertar.* Hæc vera est oratio, hæc illa caeli clavis, huc tentationum pons, sine quo multi

Tom. I.

mergerentur, hic interpositus inter nos & adversa paries, hic nobilissimus virtutum succus, hic solidissimus animi cibus, hoc Angelorum opus, hoc speculum profectus. Oratio introducit hominem in conclave Dei.

Virgo beatissima in eam cum Deo familiaritatem venit precando, ut velut unus cum eo spiritus esficere- tur. Sic oravit, sic meditata & contemplata est, ut non aliud quidquam agere videretur. Hinc eam Chryso- stomus Templam caelo majus appellat: Nimirum in hoc templo jugis oratio, continui psalmi, assidua meditatio, cultus Numinis non interruptus. Imò quod longè mirius, & communem nascendi ordinem excedit, virgo intra matris viscera non tantum rationem, sed & donum habuit orationis. Ita sanctus Bernardinus Senensis dilucide: *Tanto, inquit, lumine illustrata fuit beatissima Virgo, cum esset in ventre matris, ut non tantum plena fuerit lumine rationis, sed etiam altissima contemplationis; ed sublimata ut Deum perfectius contempleretur in utero materno, quam alius in ætate perfectâ, magis, excessit in contemplatione dormiendo quam alius vigilando.* Et hoc donum, quod habuit nascendo, non interrupit moriendo. Quod expendit filiùs, & confirmat Franciscus Suarezius, ita ratiocinando: *Mater Dei serventissimè amavit Deum, & hunc amoris ignem innumeris actibus locupletavit. Unde conjectare licet, in transitu à via ad patriam hos perfectissimè charitatis actus non fuisse interruptos. Dolor eos non impeditabat, qui in corpore illud divinum naturis habuit, & virgo, quò magis ad finem tendebat, eò magis amore ardebat.* Hinc nonnemo censuit, ab hac virgine etiamnum mortali Deum & Angelos esse visos. Alberti Magni verba sunt: *Spiritum, inquit, increatum videre potuit & vidit. Nam Paulus in rapto vidit dispositionem caelestis hierarchiæ, ergo & mater Christi: quod concessum est servo, multò magis concessum fuit Angelorum Dominae. Ut ut sit, hoc præterquam imitari non licet, sed quod Bonaventura in virgine laudans: Ecce, inquit, Maria nostra non solum ore in orationibus, sed etiam corde in sanctis meditationibus indefessa fuit & sedula.*

Franciscus Assisias plenus optimo spiritu, ita Divam nostram affatus est, ut eum non tam loquentem audire, quam ignes jacentem videre possimus: hæc illius precatio est.

O Domina mea sancta Maria, in tuam benedictam fidem ac singularem custodiam, & in finem misericordiae tuae hodie & quotidie, & in horâ exitus mei, meorum commendo. Omnem spem & consolationem meam, omnes angustias & miseras meas, vitam & finem vitæ meæ tibi committo, ut per sanctissimam tuam intercessionem & merita, omnia mea opera dirigantur & disponantur secundum tuam tuique filii voluntatem. Hoc orare est, ignes in caelum jacere: exaudiri non postulat, qui postulat repidè. Nobilissimum Augustini dictum est de oratione verâ, & quæ flammam jaculat in caelum: *Oratio, inquit, oranti est præsidium; Deo sacrificium, demoni flagellum. Quod si desit attentio & ignis, licet invertere ac dicere: Oratio oranti est nocumentum, Deo ludibrium, demoni gaudium.* Verè, quod idem Augustinus idè ep. 121. asserit, verè novit rectè vivere, qui novit rectè orare. Sed ut idem optimè dixit: Plerumque hoc negotium plus gemitibus quam sermonibus, magis affectu agitur quam affatu.

§. III.

Est igitur precandi Numinis ratio non una in omnibus. Moyses Prophetarum omnium cum vetustate tum sapientiâ princeps, & orandi nobis & meditando ac contemplando specimen præbuit illustrissimum. Intentâ sedulâque divinorum contemplatione id affectus est, ut origines universi orbis litteris mandârit, incredibili humane gentis emolumento. Heu quantis tenebris involveremur, si prima mundi cunabula, & gene-

V u u 3

B. Maria Altare Thymiamatis appellata.

Discrimen inter orationem, meditationem, & contemplationem.

Amos cap. 3. vers. 7.

Differentia inter cogitationem, meditationem, & contemplationem.

Thom. 2. 3. vers. 2. 5.

Ps. 16. v. 8.

Exod. cap. 3. v. 2. & 3.

Math. 6. 6. vers. 6.

Thom. 2. 3. vers. 2. 9.

Gen. cap. 22. vers. 5.

B. Virginis cum Deo familiaritas.

Chrysost. hom. de Annuntiatione. In matris utero habuit donum orationis.

Bernardinus Senensis tom. 1. serm. 61. c. 3. mibi p. 52. 5. vers. 1.

Suarez to 2. in 3. partem D. Thomae disput. 21. sect. 2.

Lib. 2. de celo. Negamus ab ullo hominum etiamnum mortali visum esse Deum, præterquam Christum.

Bonaventura in spec. cap. 4.

Augustini August. 10. 1. l. 50. homil. 4. aut in appendice homil. 14. mibi p. 650. idè ep. 121. ad Probam.

Precandi Numinis diversâ ratio.

seos initia ignoraremus? Quas Moïsi meditationes fuisse dicemus, cum apud Ægyptium Regem Pharaonem toties peroraret, & saxum illud (Pharaonem dico) sepius oratione sua fleteret; Ægyptum verò universam variis cladibus afficeret, rursùmque malis presentibus medelam ferret, ut tum maximè credi possit, cælum, & quidquid in cælo est Numinis, unius viri precibus vacasse, ut gens una verè pietatis cultrix in libertatem assereretur: Eleganter & verè dixit Bernardus: *Nemo repente sit summus. Ascendendo non volando apprehenditur summus scala. Ascendamus igitur velut quibusdam pedibus. Meditatio & Oratio. Meditatio siquidem docet quid desit, oratio ne desit obtinet. Illa viam ostendit, ista deducit. Meditatio agnosimus imminenti nobis pericula, oratione evadimus. Moïses Contemplationi ac Meditationi prolixissimas junxit orationes. Jacuit vir iste mirissimus quadraginta diebus noctibusque ad conspectum Numinis prostratus unum identidem petens, ne populus, quem in libertatem vindicasset, ob impia sacra excidio deleteretur:*

Bernard.
serm. 1. de
S. Andréâ,
fine.

Exod. c. 32.
v. 31. & 32.

Obsecro Domine, aiebat, peccavit populus iste peccatum maximum, feceruntque sibi deos aureos: aut dimitte eis hanc noxam; aut, si non facis, dele me de libro tuo quem scripsisti.

Magna & longa quidem deprecatio, sed affectus major, per quem tanta vis mortalium, alioqui peritura, unius precibus fuit condonata. Eodem precante & manus cælo attollente, Hebræus miles acie dimicans felicissimè pugnavit: ubi paululum lassatis brachiis remissior fuit oratio, Israëlitis exercitus succumbebat. Quia igitur in unius orantis manu tota stetit victoria, Dux piensissimus cum omnes copias militares non possent pugnando, ipse unus perseverantissimè precando vicit.

Nec tamen omni hominum memoriâ quisquam audacioris voti & petendo fidentior fuit, quàm ejusdem populi Dux Josue, cujus precibus obedientissimus sol atque ipse adeo mundus stetit immobilis obstupescendo miraculo. Non antea unquam, nec ullis post sæculis dies longior terris affulsit.

Isaia c. 38.
vers. 1.

Rex Ezechias extremâ invaletudine oppressus, jam limini admotus & conclamatus, jam sententiâ fatali per Isaiam pronuntiata: *Domine domus tua, quia morieris tu, & non vives.* Nihilominus rex optimus ingentis fiducia plenus Numini preces admovere, & productius vitæ spatium rogare institit. Impetravit quindecim annos vendi auctarium. Et in testimonium admittæ orationis, sol decem lineis viam relægit. Immensum & incredibile iter. Sunt enim miliarium Belgicorum trigentes centes millena, seu tres milliones, insuper sexcenta quinquaginta duo milia, ducenta triginta novem miliaria.

Nota, Unum
miliare
Belgicum
continet tria
Italia.

Entantum imperii in sidera habet orationis ardor. Adeo cælum omne & cæli conditor Deus ad orantis nutum obsequitur, ut orationem veram rectè dixeris *Cæli dictaturam.* In orbe hoc infero nihil potentius quàm ardens oratio. Nec in ullâ re aliâ indulgentiûs Cæli Numen humanam fovet pietatem, quando homines orando ad divinam prope potentiam extolluntur.

§. IV.

Psal. 118.
vers. 62.

Hebræus rex David orandi scientissimus artifex septies interdum preces ad Deum fundebat: mediâ insuper nocte surgebat *ad constituendum nominis divino.* Ah erubescit, dum hæc scribo. Rex tantus nec regii muneris negligens, geminati regni gravissimis curis involutus, dies noctesque abundè habuit, quæ cogitaret regnorum suorum bono. Ille nihilominus curas seponebat, negotia interrompebat, ad preces se conferebat, repetitis per certa intervalla vicibus. Diceres religiosissimum Carthusianum & præscripti temporis observantissimum. Sed & nocti rex David tranquillissimam partem decerpebat, ut eam cælo impenderet & precatoni. Et quia Prophetarum ille summus omnia precibus agenda scivit, deprecandi Numinis etiam formam demon-

Astravit. *Deprecatus sum, inquit, faciem tuam, in toto corde meo clamavi.* Et: *In meditatione meâ exarsit ignis.*

Oratio aut Meditatio sine hoc igne nimum frigit. Nec orare seridè censendus est, nisi qui toto orat pectore. Salomon paternæ pietatis & sapientiæ hæres hoc igneum precandi genus imitatus in patre: *Adi Domine, inquit, & deprecatus sum illum ex totis precibus meis.* Toto corde rogandus est Deus, toto diligendus.

Nos subinde cum paullo productiores preces fundimus, nobis ipsi vanissimè blandimur de prolixis orationibus. Sed videte, quælo, geminos Tobias parentem cum filio tribus horis integris, & quidem in terram prostratos vultu terræ alliso non sine igne precantes. Ita clarissimè divinus scriptor: *Tunc, inquit, prostrati per horum tres in faciem benedixerunt Deum.* Tam prolixa quàm ardens oratio. At sunt in novâ lege sanctissimi viri, qui hoc imitari feliciter, imò superâverunt.

Beatus Antonio Magno res nota. Vir iste sapiens ad occasum solem precari cæpit, nocte totâ cum Deo suavisissimè colloctus, dum sol rediens eodem situ etiamnum precantem deprehenderet. At ille iratus soli, quod colloqui dulcedinem præptero reditu turbaret: *Quid me impedis sol, aiebat, qui oris, ut ab amœnitate me sole abstrahas.* Ita in oratione, inquit Athanasius, pernoctabat sæpissime.

Beatus Arsenius Antonii nobilissimus emulato, quovis sabbato ad solis obitum preces ordiri, & ad ortum finire solitus est. De sanctissimo viro Isaac Syro non procul Spoletum in Umbriâ habitante testis locupletissimus Gregorius Pontifex: *Quem nostrorum, inquit, multi noverunt. Illud quoque addidit: Isaac Spoletum templum ingressus, perit ab æditibus, liceret sibi bonâ eorum veniâ preces producerè, quantum vellet. Concessum est. Ita tribus diebus ac tribus noctibus continuis in oratione perstitit. Inusitata hæc precandi ratio, quò difficilior erat creditur, eò suspectior cæpit esse spectantibus. Igitur unus aliquis custodum sui negligens, aliorum curiosus observator, quod in profectis sui emolumentum trahere debuisset, id suæ nequitie fecit argumentum. Nam Isaacum ceu sanctitatis vanissimum ostentatorem verbis acerrimis objurgavit, ad objugationis clausulam contemptum colaphum impexit, & templo ejecit. Tulit hoc vir mitis, non tulit Deus, nec ultione luculentam distulit. Mox enim temerarius percussor à dæmonibus agitari cæpit, haud dubiè ab his hospitiis diu vexandus, nisi eum illud ipsos, quod impiâ manu perstiterat, tempestivâ precatone liberasset.*

§. V.

Summum semper studium fuit sanctissimi ejusque hominis attentè & ardentè precari. Hinc plurimum aut creberrimæ aut prolixissimæ orationes. Apollonius, qui quingentos Monachos velut provinciali magistratu rexit, centies interdum, centies noctu, idque sexis semper genibus precari in more habuit, Rustino & Palladio testibus.

De Beatus Reinerus maximæ sed minùs notæ sanctitatis vir, qui Anno Christiano millesimo ducentesimo trigésimo septimo Osnaburgi obiit. Hic annis viginti duobus suis ipsius captivus proximè templum habitavit, nil carni unquam gustavit, omnibus diebus Veneris in ediam pane & aquâ toleravit, nunquam alium lectum quàm nudum asserem habuit, loriam nudo corpori appressam assidue gestavit, omnibus Dominicis ac Festis diebus cibum cælestem sumpsit: hic ipse quotidie trecenties in terram prostratus iteravit preces. Tæco innumeris alios.

Quot regii sanguinis viri feminaeque omnes Davidis psalmos quotidie recitârunt? Quot iidem Religiosi viri feminaeque stans precibus emissis, horas insuper complures

complures precationibus impendunt? Recentia sunt & explorata, quæ in exemplum hæc refero.

Stephanus Capunachus quatuor quotidie horis post cenam precari solitus. Confalvus Mederius, ut prior, Societatis Jesu Sacerdos sex horas Meditationi tribuit quotidie. Antonius Criminalis è numero recentiorum Martyrum quot diebus trigefies prolixius orare consuevit.

Franciscus Suarezius, qui omnem Theologiam pluribus voluminibus in ampliorem lucem posuit, ingenue fassus est, malle se quiddam scientiæ acquisisset, perdere, quam unicam solitæ meditationis horulam intermittere.

Atque ut rem verbo finiam; novum quid, sed verum dicam: Ea est optima oratio, quam quisque ipse sibi facit, & è calore fundit pectore, non è libello scriptam recitat. Anaximenes Rhetor orationem elegantem & auribus dignam sex mensibus elaboravit. Hanc uni è suis discipulis, quem commendatorem habuit, ediscendam tradidit. Adolescens, ubi eam exactius memoriæ mandasset, & à magistro parem dictioni gestum adhibere didicisset, coram Antigono rege præceptoris sui labores pronuntiavit. Notavit Antigonus, non id adolescentis stylo compositum. Quare inter audiendum super eâ re quippiam sciscitatus est. At ubi adolescens hoc solum loqui potuisset, quod pisces solent, suaviter subridens Antigonus: Quid ais, inquit, adolescens, num istud tibi non etiam in tabulis descriptum est?

Sic innumeri precantur; in tabulis descripta pronuntiant, aut multa pſittacorum more recitant. O mei oratores! ò bonæ oratrices! optima imò & venustissima est oratio, quam ipse sibi facit orator, quam ex animi medullis promitt: idcirco nos hæc orationi meditationem ac contemplationem junximus.

Quo igitur te ore referam, ingens cæli decus, spēs labentium, DEIPARA Virgo: cuius sanctissimos mores nullus unquam laudare satis potuit, quæ tenera etiamnum ætate in templo orando, meditando ac contemplando vitam exegisti, quæ principem diei partem precibus & divinis colloquiis consecrasti; inde per aliquot horas honestè & ingenue puellare opus obiisti, mox reliquum diei divinarum litterarum lectioni sedulo impendisti. Ita, ut cum ritè sanctæque cælestia curares, humana non omnino despiceres, utrumque munus Marthæ & sororis sanctissimè complexa.

ACTIONES.

SEU PRAXIS

ORATIONIS, MEDITATIONIS,

ET CONTEMPLATIONIS.

1. Ad orationem plurimum facit, orandi tempus, locum, situm attendere. Nullum non tempus orationi aptum est: quavis horâ, quovis momento precibus nostris attendit Deus. Tria tamen potissimum tempora orationi seligenda; Marutinum, Meridianum, Vespertinum. Omnium optimum est marutinum: quod enim corpus est defæctius, hoc promptior aptiorq; ad orandum est animus. Tempus nocturnum quantum aliis tranquillius, tantò & melius est.
2. Locus is orationi gratior, qui à turbis remotior. Ideo Christus cubiculum monstrat, idque clausum. Proprius tamen precandi locus est templum, teste Veritate: Domus Domini, domus orationis est; oratio, quæ ore multorum funditur, quod in templo fit, efficacissima: nimium pia mens est Deo familiaris, etiam in templo & turbis mediis suam sibi fabricat solitudinem, & sola cum solo sponso loquitur.
3. Situs corporis, non leve adjumentum aut impedimentum orationis. Quo corporis statu sit supplican-

Adum, Christus exemplo docuit: siquidem nunc procedens in faciem, nunc flexis genibus Patrem exoravit. Daniel fenestris eâ parte parentibus, quæ cœnaculum templo Hierosolymæo erat obversum, ter quotidie statis horis genua submisit in preces. Salomon orans utrum-
3. Reg. c. 8. que genu in terram fixerat, & manus expanderat in calum. vers. 54.
Hic proprius orantis habitus est, genua humi flectere, & manus cælo attendere.

4. Orationi nil magis adversum quam sub eâ huc illuc circumspicere, litteras legere, fabulas miscere, aut agere ad orationem non spectantia. Quisquis oras, contine oculos, aures frena, junge manus, flecte genua, tunde pectus, suspira Deum, & habebis adhuc quod agas, ut tot animi evagationibus obsitas. Magnam injuriam, Bernard. medit. c. 8. inquit Bernardus, Deo facio, cum illum precor ut meam precem exaudiat, quam ego, qui fundo, non audio. Deprecor illum, ut mihi intendat, ego verò nec mihi nec illi intendo.

5. Nullam unquam orationem sine seriâ præparatione ordiri. Præparatio quantum accuratior, tantò & oratio attentior erit & ardentior. Ecclesiasticus severè hoc præceptum ingerit: Ante orationem prepara cor tuum, & noli esse quasi homo, qui tentat Deum. Bernardi monitum est: Orans mentem erigat, corpus incurvet.

6. Oraturus circumspicere cogitet, quis, quid, quem rogaturus sit.

7. Breves illas & jaculatorias preces sibi quam commendatissimas habere, plurimum prodest uno die centies, sexcenties, millies iis animum fulcire & ad Deum erigere. Tantò autem frequentius eas repetere, quantum vehementius vel adversa premunt, vel prospera blandiuntur.

8. Meditatio matutinum tempus singulariter capta, Idololatris etiam non ignotum. Scipio summo mane in cellâ Jovis meditatus est. Isaias Propheta: Erigit Isaias e. 50. manè, ait, manè erigit mihi aurem, ut audiam quasi magisterium. Christus ipse, Marco teste, diluculo valde surgens egressus abiit in locum desertum, ibiq; orabat. Nec tamen cetera diei tempora meditatio aspernatur, modò silentio possit & quietè peragi.

C A P V T X.

Rosa Argentea, seu, Virginitas.

§. I.

Castimonia seu Virginitas triplici se vultu commendat. Alia enim conjugum, alia viduarum, alia & longè sublimior est pudicitia. Augustino bona est pudicitia conjugalis, sed melior continentia virginalis. Perpetuum virginitatis florem tueri prima Deos virginum docuit, in cujus castitate complura sunt admittanda.

Primum illud, Virginitatem amplexa est eo sancto tempore, quo hæc virtus non ignota tantum, sed exorsa fuit.

Alterum, Tanto virtutis hujus amore exarsit, ut non solum per omnem vitam virgo vivere, sed & virginitatem Deo vovere voluerit.

Tertium, Prima omnium fuit, quæ virginitatem perpetuam voverit.

Quartum, Inauditi res exempli, & fiducia in Deum fuit incredibilis. Nam antequam Josepho nuptiis jungeretur, hoc suæ pudicitia votum nuncupavit, ingenti animo divinæ potentia fida: neque enim ambigebat, hoc decretum suum vinculis matrimonii minime remmandum. Una ejus cogitatio erat, placere Deo. Huc Spiritus divinus singulariter impellebat, uti princeps Theologus Aquinas explicat. Neque enim præceptum, neque consilium, neque exemplum virginem ducebant. Nondum legerat illud Marthæ: Sunt, qui seipsos castraverunt propter regnum celorum. Nec illud Joannis: Virgines enim

Vuu 4

vers. 4.

Quarta.

Quinta.

Sexta.

Septima.

Octava.

vers. 4.

vers. 23.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.

vers. 35.